

Rolnummer 2146
Arrest nr. 125/2002 van 10 juli 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 5 van het decreet van het Waalse Gewest van 21 februari 1991 houdende oprichting van lokale adviescommissies inzake gas- en elektriciteitsafsluiting, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Charleroi.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters R. Henneuse, M. Bossuyt, A. Alen, J.-P. Moerman en E. Derycke, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen*

Bij vonnis van 15 maart 2001 in zake de n.v. Electrabel tegen C. Moons, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 19 maart 2001, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Charleroi de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schendt artikel 5 van het decreet van het Waalse Gewest van 21 februari 1991 houdende oprichting van lokale adviescommissies inzake gas- en elektriciteitsafsluiting, in zoverre de sanctie die het oplegt zou moeten worden geïnterpreteerd als zijnde een burgerlijke straf, niet de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de gemeenschappen en de gewesten in de zin van artikel 26 van de wet van 6 januari 1989 ?

2. Schendt artikel 5 van het decreet van het Waalse Gewest van 21 februari 1991 houdende oprichting van lokale adviescommissies inzake gas- en elektriciteitsafsluiting, in zoverre de sanctie die het oplegt zou moeten worden geïnterpreteerd als zijnde een wijze van herstel van de schade geleden door de abonnee die het slachtoffer is van een onregelmatige afsluiting, niet de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de gemeenschappen en de gewesten in de zin van artikel 26 van de wet van 6 januari 1989 ?

3. Schendt artikel 5 van het decreet van het Waalse Gewest van 21 februari 1991 houdende oprichting van lokale adviescommissies inzake gas- en elektriciteitsafsluiting, in zoverre de sanctie die het oplegt zou moeten worden geïnterpreteerd als zijnde een wijze van herstel van de schade geleden door de abonnee die het slachtoffer is van een onregelmatige afsluiting, niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre krachtens de artikelen 1149 tot 1151 van het Burgerlijk Wetboek, en meer bepaald krachtens artikel 1151, het slachtoffer van een contractuele fout alleen aanspraak kan maken op een schadevergoeding voor de werkelijk geleden schade die het onmiddellijke en rechtstreekse gevolg is van het niet uitvoeren van de overeenkomst en waarvan hij het bewijs levert, terwijl artikel 5 van het decreet het slachtoffer van een onregelmatige afsluiting de mogelijkheid zou bieden, zonder het minste bewijs van zijn schade te moeten voorleggen, een schadevergoeding te verkrijgen die wel eens groter zou kunnen zijn dan de werkelijk door hem geleden schade ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

De n.v. Electrabel wordt door een van haar abonnees, C. Moons, voor de verwijzende rechter gedagvaard tot betaling van het bedrag dat met toepassing van artikel 5 van het decreet van 21 februari 1991 verschuldigd is, wegens een elektriciteitsafsluiting die zou zijn uitgevoerd zonder naleving van artikel 2 van hetzelfde decreet, dat in een informatieplicht aan de lokale adviescommissie inzake afsluiting voorziet.

De verwijzende rechter, die zich afvraagt wat de aard is van de in het voormelde artikel 5 bedoelde sanctie en of die in overeenstemming is zowel met de bevoegdheidsverdelende regels als met het gelijkheidsbeginsel, heeft de hierboven vermelde vragen gesteld.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 19 maart 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 15 mei 2001 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikkingen van 22 mei en 26 september 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld respectievelijk met de rechters J.-P. Moerman en E. Derycke.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 2 juni 2001.

Bij beschikking van 27 juni 2001 heeft de voorzitter in functie, naar aanleiding van het verzoek van de Waalse Regering van 26 juni 2001, de termijn voor het indienen van een memorie verlengd tot 15 augustus 2001.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de Waalse Regering bij op 28 juni 2001 ter post aangetekende brief.

Memories zijn ingediend door :

- de n.v. Electrabel, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1000 Brussel, Regentlaan 6, bij op 29 juni 2001 ter post aangetekende brief;
- de Waalse Regering, rue Mazy 25-27, 5100 Namen, bij op 13 augustus 2001 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 6 september 2001 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de n.v. Electrabel, bij op 5 oktober 2001 ter post aangetekende brief;
- de Waalse Regering, bij op 5 oktober 2001 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 28 juni 2001 en 28 februari 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 19 maart 2002 en 19 september 2002.

Bij beschikking van 28 maart 2002 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 23 april 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 29 maart 2002 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 23 april 2002 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. N. Van Laer, advocaat bij de balie te Brussel, tevens *loco* Mr. P. Delvaux, advocaat bij de balie te Charleroi, en *loco* Mr. M. Uyttendaele, advocaat bij de balie te Brussel, voor de n.v. Electrabel;
 - . Mr. J. Sambon, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Waalse Regering;
- hebben de rechters-verslaggevers R. Henneuse en E. Derycke verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de eerste twee prejudiciële vragen

A.1.1. Na te hebben herinnerd aan de algemene normatieve context, aan de ontstaansgeschiedenis ervan – in het bijzonder de voorkeur die bij de totstandkoming van het in het geding zijnde decreet van 21 februari 1991 werd gegeven aan het optreden van een adviescommissie in plaats van aan het voorafgaand optreden van de rechterlijke macht – en aan de evolutie ervan, koppelt de Waalse Regering de materiële bevoegdheid van de gewestwetgever aan artikel 6, § 1, VII, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980; bovendien verwijst zij naar de arresten van het Hof nrs. 14/93, 56/96 en 36/98 betreffende het recht op een minimale levering van elektriciteit of water en merkt zij op dat daaruit volgt dat de regeling door het Gewest van dat recht op een minimale levering de federale bevoegdheid inzake het prijzenbeleid niet aantast. In de memorie wordt vervolgens betoogd dat het feit dat de elektriciteitslevering een openbare dienst is, impliceert dat de voorwaarden van die levering van reglementaire aard zijn, aangezien het beginsel van de continuïteit de leverancier verplicht te allen tijde elektriciteit te leveren.

Volgens de Waalse Regering omvat de gewestelijke bevoegdheid « het vastleggen van specifieke procedurele waarborgen en regelingen die de daadwerkelijkheid van de verplichtingen van de gas- en elektriciteitsleveranciers verzekeren », zonder dat het nodig is van de impliciete bevoegdheden gebruik te maken om die maatregelen te verantwoorden.

A.1.2. Vervolgens plaatst de Waalse Regering zich in het geval waarin het Hof van oordeel zou zijn dat de uit artikel 6, § 1, VII, a), van de bijzondere wet afgeleide gewestelijke bevoegdheid de bevoegdheid om artikel 5 van het decreet van 21 februari 1991 aan te nemen « niet *in se* zou omvatten » en zij betoogt dat een van de twee interpretaties van die bepaling die door de verwijzende rechter aan het Hof worden voorgelegd, wat betreft de aard van de in het geding zijnde maatregel, het mogelijk maakt te besluiten dat hij volledig grondwettig is.

Volgens de memorie volgt de aard van de ingevoerde regeling uit de economie van het decreet en uit de draagwijdte van die bepaling. Op basis van de vaststelling dat de artikelen 1, 2 en 3 van het decreet, net zoals het in het geding zijnde artikel 5, gericht zijn op de verplichtingen van de verdeler, impliceert de kwalificatie als burgerrechtelijke boete dat het in eerste instantie gaat om « een maatregel tot waarborg » van de aldus bij het decreet voorgeschreven verplichtingen; hij zou bijgevolg moeten worden opgevat als « een administratieve boete met die dubbele eigenschap dat het bedrag per dag wordt bepaald en aan de gebruiker ten goede komt ». Wat betreft de gewestelijke bevoegdheid om dergelijke boetes op te leggen, verwijst de Waalse Regering naar het arrest nr. 127/2000 van het Hof, dat die bevoegdheid heeft aanvaard.

A.1.3. De in de tweede vraag gesuggereerde interpretatie, volgens welke de in het geding zijnde maatregel een wijze van herstel van de schade zou zijn, wordt door de Waalse Regering betwist, inzonderheid gelet op het feit dat uit de parlementaire voorbereiding zou volgen dat « het een gebruiker steeds vrijstaat een zaak voor de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde aanhangig te maken teneinde een sanctie op te leggen voor het foutieve gedrag van de verdeler op grond van de regels inzake de burgerrechtelijke aansprakelijkheid ».

Wanneer de Waalse Regering, in ondergeschikte orde, echter de logica van een schadeherstellende maatregel volgt, merkt zij op dat, aangezien de vereiste van een fout alsook van schade – die niet kan worden betwist vermits de elektriciteit werd afgesloten – blijft bestaan, de maatregel strikt beperkt is; van de eventuele inbreuk op de federale bevoegdheid zou moeten worden aangenomen dat ze aan de toepassingsvoorwaarden van de impliciete bevoegdheden voldoet.

A.2.1. Wat betreft de aard van de in artikel 5 opgelegde maatregel stelt de n.v. Electrabel dat de bewoordingen van die bepaling impliceren dat wordt voorzien in een wijze van herstel van de schade die het slachtoffer van een onregelmatige afsluiting heeft geleden.

Volgens de memorie valt de aangelegenheid van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid krachtens de residuaire bevoegdheid van de federale wetgever onder zijn exclusieve verantwoordelijkheid en wijkt artikel 5 in twee opzichten af van de wijze waarop die aansprakelijkheid in de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt geregeld. Enerzijds, wordt het slachtoffer vrijgesteld van het bewijs van het bestaan en van de omvang van de schade; anderzijds, doordat in een schadeloosstelling door middel van een vast bedrag wordt voorzien, wordt de rechter elke beoordelingsbevoegdheid betreffende het herstel van de schade ontnomen.

A.2.2. Een dergelijke inbreuk, door het Gewest, op een federale bevoegdheid zou enkel kunnen worden verantwoord door het gebruik van de impliciete bevoegdheden; dat gebruik is echter afhankelijk van voorwaarden waaraan, volgens de memorie, te dezen niet is voldaan aangezien de wetgever op geen enkel ogenblik met die voorwaarden rekening heeft gehouden, noch die voorwaarden *a fortiori* heeft verantwoord.

A.3. Vervolgens volgt de n.v. Electrabel, in ondergeschikte orde, de interpretatie volgens welke de in artikel 5 opgelegde maatregel een repressieve doelstelling zou hebben en zij meent dat hij ook in die interpretatie de bevoegdheidsregels zou schenden aangezien ingevolge artikel 14 van de Grondwet de bevoegdheid om gedragingen, en inzonderheid het feit de elektriciteit af te sluiten zonder naleving van het decreet van 21 februari 1991, strafbaar te stellen uitsluitend aan de federale wetgever is voorbehouden.

Zelfs in de veronderstelling dat men ervan moet uitgaan dat het in het geding zijnde artikel 5 steunt op artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, werd die bepaling evenmin nageleefd aangezien bij de totstandkoming van artikel 5 de bevoegdheid van de gemeenschappen en de gewesten om gedragingen strafbaar te stellen erin beperkt was tot enkel de straffen die zijn vermeld in boek I van het Strafwetboek, dat geen straffen voor een automatisch forfaitair bedrag omvat, zoals de in artikel 5 opgelegde straf. Die bepaling zou bijgevolg de bevoegdheidsregels schenden, in de lijn van verschillende arresten van het Hof waarvan de referenties in de memorie worden aangehaald. Dat geldt *a fortiori* wanneer de sanctie een rechtspersoon en geen natuurlijke persoon treft vermits de strafrechtelijke aansprakelijkheid van de eerste door de federale wetgever pas bij de wet van 4 mei 1999 werd ingevoerd, die bij de totstandkoming van het decreet nog niet was aangenomen.

A.4.1. In haar memorie van antwoord verwijst de Waalse Regering in eerste instantie naar een arrest, dat zij overneemt, van het Hof van Cassatie van 14 september 2001, waarin meer bepaald wordt besloten dat in artikel 5 « een burgerlijke boete die onafhankelijk is van de schade die de afsluiting kan hebben veroorzaakt en die niet van vergoedende aard is » wordt opgelegd.

A.4.2. Wat betreft de stelling die de n.v. Electrabel in ondergeschikte orde ontwikkelt en wat betreft artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 verwijst de Waalse Regering vervolgens naar, enerzijds, het arrest nr. 127/2000 van het Hof, dat al in haar memorie werd aangehaald en waaruit volgt dat artikel 11 niet op de administratieve boetes, zoals die welke te dezen in het geding is, van toepassing is en, anderzijds, het feit dat volgens het Hof dat artikel 11 een in het licht van de artikelen 12 en 14 van de Grondwet bijzondere machtiging aan de gemeenschaps- en gewestwetgevers verleent.

A.5. In haar memorie van antwoord betwist de n.v. Electrabel, wat betreft de aard van de in het geding zijnde maatregel, de verwijzing die de Waalse Regering maakt naar een advies dat de Raad van State heeft uitgebracht over een voorontwerp dat het decreet van 25 februari 1999 is geworden, aangezien de Raad van State zich toen uitsprak over een andere bepaling dan die welke te dezen in het geding is en die bovendien inhoudelijk zeer verschillend was. Voor het overige bevestigt zij haar memorie.

Ten aanzien van de derde prejudiciële vraag

A.6. Ten aanzien van die vraag betwist de Waalse Regering in haar memorie in eerste instantie de vergelijkbaarheid van de in het geding zijnde categorieën aangezien de begunstigten van artikel 5 met een schending van decretale bepalingen en niet met een schending van contractuele verbintenissen worden geconfronteerd.

Ten gronde wordt in de memorie opgemerkt dat ook in andere wetgevingen, of die nu betrekking hebben op arbeidsongevallen, het personenvervoer dan wel de arbeidsovereenkomst, een puur objectieve aansprakelijkheidsregeling of een forfaitaire evaluatieregeling van de schade wordt ingevoerd met bovendien dat met

het betwiste artikel 5 gemeenschappelijke kenmerk dat zij zijn ingevoerd ten voordele van slachtoffers die als zwak worden beschouwd. In de memorie wordt opgemerkt dat het recht op het respect voor de menselijke waardigheid in het geding is en er wordt besloten dat artikel 5 dus verantwoord is, waarbij het slachtoffer niettemin het recht wordt voorbehouden « het bestaan van grotere werkelijke schade te bewijzen ». Ten slotte onderstreept de Waalse Regering, enerzijds, dat een regel inzake de burgerrechtelijke aansprakelijkheid, zoals te dezen, ook een preventieve doelstelling kan hebben en, anderzijds, dat de door de gewestwetgever uitgedachte procedure het belang van alle partijen in overweging neemt, waarbij de saisine van de commissie echter een essentieel element voor het aldus nagestreefde evenwicht lijkt te zijn.

A.7. Ten aanzien van de derde prejudiciële vraag vergelijkt de n.v. Electrabel in haar memorie de personen die door een door een verdeler onregelmatig uitgevoerde elektriciteitsafsluiting worden benadeeld, en de slachtoffers van andere schade die « volgens de traditionele beginselen inzake de burgerrechtelijke aansprakelijkheid worden vergoed, krachtens welke het slachtoffer op integraal herstel van zijn schade, en enkel daarop, gerechtigd is », waarbij die beginselen zowel inzake overeenkomsten als inzake de onrechtmatige daad van toepassing zijn.

De verdelers kunnen aldus worden veroordeeld tot het herstel, voor zeer hoge – kennelijk onredelijke – bedragen, van schade waarvan niet zou zijn aangetoond dat die werkelijk werd toegebracht. Bovendien wordt opgemerkt dat de gewestwetgever geen enkele verantwoording heeft gegeven voor de redenen waarom van de traditionele regels inzake de burgerrechtelijke aansprakelijkheid wordt afgeweken; het uitzonderlijke risico waarvan het Hof in zijn arrest nr. 5/98 heeft aangenomen dat het een sterk van de gemeenrechtelijke beginselen afwijkende maatregel kan verantwoorden, ontbreekt te dezen.

A.8. In haar memorie van antwoord onderstreept de n.v. Electrabel, in antwoord op de argumenten van de Waalse Regering, dat de energieverdeling volgens de rechtspraak wel degelijk krachtens een privaatrechtelijke overeenkomst wordt uitgevoerd en dat de verwijzende rechter bijgevolg, in zijn derde vraag, terecht verwijst naar categorieën van personen die in het licht van het gelijkheidsbeginsel vergelijkbaar zijn. Ten gronde kan het door de Waalse Regering aangevoerde statuut van zwakke gebruiker niet als verantwoordingsgrond worden aanvaard aangezien die gebruiker « zich in een gunstiger situatie zou bevinden dan de situatie waarin hij zich zou hebben bevonden mocht geen afsluiting zijn uitgevoerd ».

- B -

B.1. De prejudiciële vragen betreffen het decreet van het Waalse Gewest van 21 februari 1991 « houdende oprichting van lokale adviescommissies inzake gas- en elektriciteitsafsluiting ».

Vóór de opheffing ervan bij artikel 19 van het decreet van 25 februari 1999 bepaalde dat decreet de samenstelling van die commissies, die in elke gemeente werden opgericht (artikel 4), voorzag het in de principiële verplichting, voor elke verdeler, het secretariaat van de inzake afsluiting bevoegde commissie op de hoogte te brengen binnen acht dagen na de afsluiting (artikel 2) en bepaalde het de gevolgen van het advies dat die commissies dienden uit te brengen (artikel 3). Artikel 5, zijnde de enige bepaling die in het geding is, bepaalde zijnerzijds :

« In het Waalse Gewest zal iedere elektriciteits- en gasafsluiting uitgevoerd of gehandhaafd bij schending van de bepalingen van het onderhavig decreet de verdeler verplichten per dag een civiele boete van 10.000 F schadevergoeding die het slachtoffer van een onregelmatige afsluiting zou kunnen rechtvaardigen, te betalen tot de elektriciteits- of gasvoorziening hersteld is. »

B.2. Het Hof wordt een vraag gesteld :

- enerzijds, over de naleving van de bevoegdheidverdelende regels, naargelang de in artikel 5 opgelegde maatregel moet worden opgevat als een burgerlijke straf (eerste vraag) of als een wijze van herstel van de schade die het slachtoffer van een onregelmatige afsluiting heeft geleden (tweede vraag);

- anderzijds, over de naleving van het gelijkheidsbeginsel, in zoverre – in de veronderstelling dat de tweede van de voormelde interpretaties in aanmerking zou worden genomen – de slachtoffers van een contractuele fout, die met toepassing van artikel 1151 van het Burgerlijk Wetboek worden vergoed, op het vlak van de schadeloosstelling zouden worden gediscrimineerd in vergelijking met de slachtoffers van een onregelmatige gas- of elektriciteitsafsluiting (derde vraag).

Het antwoord op die vragen impliceert dat het Hof eerst bepaalt welke de aard is van de som die in artikel 5 ten laste van de verdeler wordt gelegd ingeval in strijd met het decreet van 21 februari 1991 tot een afsluiting van gas- of elektriciteit wordt overgegaan.

Ten aanzien van de aard van de door de in het geding zijnde bepaling ingevoerde maatregel

B.3.1. De in het geding zijnde bepaling verplicht de verdeler van gas- of van elektriciteit de abonnee of de klant die het slachtoffer van een onregelmatige afsluiting is, een bedrag te betalen van 10.000 frank per dag dat de afsluiting wordt uitgevoerd of gehandhaafd in strijd met de bepalingen van het decreet.

B.3.2. Die bepaling legt aan de verdeler de betaling op van een boete als sanctie voor elke onregelmatige afsluiting, onafhankelijk van de door de afsluiting veroorzaakte schade, en zonder vergoedend karakter (in dezelfde zin, Cass., 14 september 2001, Electrabel t/ B.B.).

B.4. Aangezien de ten laste van de verdeler gelegde boete geen wijze van herstel van de door het slachtoffer van die afsluiting geleden schade vormt, zijn de tweede en de derde prejudiciële vraag, die van de omgekeerde veronderstelling uitgaan, zonder voorwerp en behoeven zij geen antwoord.

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

B.5. In die vraag wordt het Hof ondervraagd over de naleving, door artikel 5 van het decreet van 21 februari 1991, van de bevoegdheidverdelende regels, in zoverre het – zoals hierboven werd uiteengezet – een « civiele boete » invoert ten laste van de verdeler van gas of elektriciteit die ten nadele van een natuurlijke persoon die een gebruiker is van elektriciteit of gas voor huishoudelijk gebruik, tot een onregelmatige afsluiting overgaat (artikel 1, 3°, van het voormelde decreet).

B.6.1. Door de nadere regels te bepalen volgens welke een verdeler, ten aanzien van de voornoemde personen, het huishoudelijk gas- en elektriciteitsverbruik kan onderbreken, regelt de gewestwetgever aldus, respectievelijk, « de distributie [...] van elektriciteit door middel van netten waarvan de nominale spanning lager is dan of gelijk is aan 70.000 volt » en « de openbare gasdistributie », in de zin van artikel 6, § 1, VII, eerste lid, a) en b), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

De aldus aan de gewestwetgever verleende bevoegdheid impliceert de bevoegdheid om een sanctie te koppelen aan de niet-naleving door de verdeler van bepalingen die overeenkomstig de voormelde bijzondere bepalingen door de gewestwetgever werden uitgevaardigd.

De bevoegdheid van de gewestwetgever gaat evenwel niet zover dat hij de toepassing van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake burgerlijke aansprakelijkheid zou vermogen uit te sluiten. Derhalve behoudt de gebruiker de mogelijkheid om van de verdeler het herstel van de schade te eisen.

B.6.2. Vermits de sanctie waarin de in het geding zijnde bepaling voorziet niet kan worden beschouwd als een straf in de zin van artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, kan er, in tegenstelling tot hetgeen de n.v. Electrabel betoogt, geen sprake zijn van een schending van voormelde bijzondere wetsbepaling.

B.7. De eerste prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 5 van het decreet van het Waalse Gewest van 21 februari 1991 houdende oprichting van lokale adviescommissies inzake gas- en elektriciteitsafsluiting, vóór de opheffing ervan bij het decreet van 25 februari 1999, schendt de regels voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de gemeenschappen en de gewesten niet.

- De tweede en de derde prejudiciële vraag behoeven geen antwoord.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 10 juli 2002, door de voormelde zetel, waarin rechter E. Derycke voor de uitspraak is vervangen door rechter E. De Groot, overeenkomstig artikel 110 van dezelfde wet.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior